

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 30 kwietnia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marek Górny

Protokolant: Justyna Niemczyk - Szylar

po rozpoznaniu w dniu 30 kwietnia 2014 roku w.W.

na rozprawie

sprawy z powództw:

1. G. C.;
2. E. B.;
3. T. B.;
4. D. D.;
5. M. B.;
6. S. F.;
7. M. C.;
8. D. B. (1);
9. W. I.;
10. K. I.;
11. B. C. (1);
12. Z. J. (1)

przeciwko Izbie Celnej w. W.

o zapłatę świadczenia socjalnego, odsetki

I. zasądza od strony pozwanej Izby Celnej w. W. na rzecz powoda G. C. kwotę 761,30 (siedemset sześćdziesiąt jeden 30/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 16 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej Izby Celnej w. W. na rzecz powoda E. B. kwotę (...),46 (jeden tysiąc czterysta dziewięćdziesiąt sześć 46/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty;

III. zasądza od strony pozwanej Izby Celnej w. W. na rzecz powoda T. B. kwotę 1995,28 (jeden tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiąt pięć 28/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty;

IV. zasądza od strony pozwanej Izby Celnej w. W. na rzecz powoda D. D. kwotę (...),46 (jeden tysiąc czterysta dziewięćdziesiąt sześć 46/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty;

V. zasądza od strony pozwanej Izby Celnej w. W. na rzecz powoda M. B. kwotę 997,64 (dziewięćset dziewięćdziesiąt siedem 64/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty;

VI. zasądza od strony pozwanej Izby Celnej w. W. na rzecz powoda S. F. kwotę 1995,28 (jeden tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiąt pięć 28/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty;

VII. zasądza od strony pozwanej Izby Celnej w. W. na rzecz powoda M. C. kwotę (...),46 (jeden tysiąc czterysta dziewięćdziesiąt sześć 46/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty;

VIII. zasądza od strony pozwanej Izby Celnej w. W. na rzecz powoda D. B. (1) kwotę 498,82 (czterysta dziewięćdziesiąt osiem 82/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty;

IX. zasądza od strony pozwanej Izby Celnej w. W. na rzecz powoda W. I. kwotę 498,82 (czterysta dziewięćdziesiąt osiem 82/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty;

X. zasądza od strony pozwanej Izby Celnej w. W. na rzecz powoda K. I. kwotę 498,82 (czterysta dziewięćdziesiąt osiem 82/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty;

XI. zasądza od strony pozwanej Izby Celnej w. W. na rzecz powoda B. C. (1) kwotę 997,64 (dziewięćset dziewięćdziesiąt siedem 64/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty;

XII. zasądza od strony pozwanej Izby Celnej w. W. na rzecz powoda Z. J. (1) kwotę 997,64 (dziewięćset dziewięćdziesiąt siedem 64/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty;

XIII. w dalszym zakresie powództwa G. C., E. B., D. D., M. B., S. F., M. C., D. B. (2), W. I., K. I., B. C. (1), Z. J. (1) oddala;

XIV. nie obciąża powoda G. C. kosztami procesu poniesionymi przez stronę pozwaną;

XV. wyrokowi w punktach I - XII nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Powodowie G. C., E. B., T. B., D. D., M. B., S. F., M. C., D. B. (2), W. I., K. I., B. C. (2) i Z. J. (1) w pozwach skierowanych przeciwko Izbie Celnej w. W., wnieśli o zasądzenie:

- G. C. – kwoty 1209,88 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty;

- E. B. – kwoty 1496,46 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 21 kwietnia 2010 r.;

- T. B. – kwoty 1995,28 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty;

- D. D. – kwoty 1496,46 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 26 marca 2010 r. do dnia zapłaty;

- M. B. – kwoty 997,64 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 21 kwietnia 2010 r. do dnia zapłaty;

- S. F. – kwoty 1995,28 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 29 marca 2010 r. do dnia zapłaty;
- M. C. – kwoty 1496,46 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 21 kwietnia 2010 r. do dnia zapłaty;
- D. B. (2)– kwoty 498,82 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 29 marca 2010 r. do dnia zapłaty;
- W. I. – kwoty 498,82 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 29 marca 2010 r. do dnia zapłaty;
- K. I. – kwoty 498,82 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 29 marca 2010 r. do dnia zapłaty;
- B. C. (1) – kwoty 997,64 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 17 czerwca 2010 r. do dnia zapłaty;
- Z. J. (2) – kwoty 9977,64 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 26 marca 2010 r. do dnia zapłaty;

W uzasadnieniu pozwów powodowie E. B., T. B., D. D., M. B., S. F., M. C., D. B. (2), W. I., K. I., B. C. (2) i Z. J. (1) podnieśli, że na mocy przepisu art. 135 ust 1 i 2 ustawy o Służbie Celnej z dnia 27 sierpnia 2009 r. funkcjonariuszom i członkom ich rodzin, byłym funkcjonariuszom, w tym emerytom i rencistom i członkom ich rodzin, mogą być przyznawane świadczenia socjalne. Zakres świadczeń socjalnych należnych funkcjonariuszom celnym oraz członkom ich rodzin od 11 maja 2000 r. regulowały przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 maja 2000 r. w sprawie rodzaju i zakresu świadczeń socjalnych, które mogą być przyznane funkcjonariuszom celnym oraz członkom ich rodzin. W 2010 r. powyższe rozporządzenie zostało zastąpione przez Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 lutego 2010 r. w sprawie świadczeń socjalnych funkcjonariuszy celnych i członków ich rodzin. W treści w/w Rozporządzenia znalazł się §10 „do wniosków w sprawach o przyznanie świadczeń socjalnych przysługujących w 2010 r., złożonych i nie rozpatrzonych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, stosuje się przepisy tego rozporządzenia”. W dniu 23 kwietnia 2013 r. Trybunał Konstytucyjny wydał wyrok, w którym stwierdził powołany przepis, w zakresie w jakim odnosi do dopłaty do wypoczynku, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Powodowie wskazali, że wnioski o dopłatę do wypoczynku złożyli przed wejściem w życie nowego Rozporządzenia z 2010 r. Mimo tego strona pozwana przy określeniu wysokości dopłaty zastosowała przepisy tego właśnie Rozporządzenia. Z tych względów, w świetle treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego, przysługują im dopłaty do świadczeń, które zostały wypłacone w заниzonych wysokościach. Powodowie skierowali w 2013 r. wezwania do zapłaty brakujących kwot do Dyrektora Izby Celnej. W odpowiedzi Izba Celna podniosła, iż upłynął trzyletni termin przedawnienia tych roszczeń. Powodowie wskazali, że nie zgadzają się ze stanowiskiem pracodawcy, gdyż prawna możliwość zaspokojenia tego świadczenia dotyczy całego 2010 r. Wedle powodów roszczenie stało się wymagalne z dniem dokonania pierwszej niepełnej wypłaty świadczenia. Podnieśli także, że jeżeli roszczenie ze stosunku pracy przedawniają się z upływem trzech lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, to trzyletni termin przedawnienia rozpoczyna się najwcześniej w ostatnim dniu roku kalendarzowego, w którym pracownik nabył to prawo.

W uzasadnieniu pozwu powód G. C. podniósł, iż jego roszczenie dotyczy odsetek ustawowych w kwocie 1209,88 zł pomniejszonej o zapłaconą przez stronę pozwaną sumę 44,40 zł. Powód wskazał, że pozwana w dniu 28 czerwca 2013 r. zapłaciła powodowi kwotę 1787,08 zł netto jako uzupełnienie należnego powodowi świadczenia w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2013 r. Kwotę wypłacono z odsetkami w kwocie 44,40 zł. Powód nie otrzymał odsetek za czas od pierwszej niepełnej wypłaty do drugiej uzupełniającej wypłaty. W ocenie powoda odsetki powinny być wypłacone od dnia pierwszej niepełnej wypłaty świadczenia do dnia zapłaty kwoty uzupełniającej.

W odpowiedziach na pozwy strona pozwana wniosła o oddalenie powództw w całości.

W odniesieniu do powodów E. B., T. B., D. D., M. B., S. F., M. C., D. B. (2), W. I., K. I., B. C. (2) i Z. J. (1) w uzasadnieniu podniesiono, iż nastąpiło przedawnienie roszczenia w rozumieniu art. 165 ust 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej. Moment kiedy roszczenie staje się wymagalne to moment prawnej możliwości żądania zaspokojenia przysługującej wierzytelności. W przedmiotowej sprawie taka możliwość powstaje zgodnie z §1 ust 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 maja 2000 r. w sprawie świadczeń socjalnych funkcjonariuszy celnych i członków ich rodzin, z chwilą nabycia w danym roku kalendarzowym prawa do urlopu wypoczynkowego. Zgodnie

zaś z art. 152 ust 2 kodeksu pracy, prawo do kolejnych urlopów pracownik nabywa w każdym następnym roku kalendarzowym. Możliwość zaspokojenia przysługującej wierzytelności powodowie nabyli już w dniu 1 stycznia 2010 r. nawet gdyby przyjąć daty korzystniejsze dla powodów, to jest w dacie złożenia przez nich wniosków o wypłatę, to i tak roszczenie to jest przedawnione. Strona pozwana podniosła, iż w przypadku gdyby Sąd I Instancji nie podzielił zarzutu przedawnienia, to biorąc pod uwagę prospektywne działanie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, powodom mogłyby przysługiwać tylko odsetki za okres od dnia opublikowania wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2013 r. sygn. akt P 44/10, to jest od dnia 10 maja 2013 r.

W zakresie dotyczącym powoda G. C. podniesiono, iż biorąc pod uwagę prospektywne działanie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, powódce zasadnie zostały wypłacone odsetki za okres od dnia opublikowania wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2013 r., to jest od dnia 10 maja 2013 r. do dnia 28 czerwca 2013 r., czyli dnia zapłaty uzupełniającej części świadczenia urlopowego. Zgodnie z art. 165 ust 4 ustawy o Służbie Celnej w przypadku zwłoki w wypłacie uposażenia, innych świadczeń oraz należności pieniężnych funkcjonariuszowi przysługują odsetki ustawowe od dnia, w którym uposażenie, inne świadczeni lub należność pieniężna stała się wymagalna. Pojęcie zwłoki rozumieć należy jako pojęcie kwalifikowanego opóźnienia w wypłacie świadczenia, to jest opóźnienia zawinionego przez dłużnika. Przed ogłoszeniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego strona pozwana nie była w zwłoce, to jest opóźnieniu przez siebie zawinionym. Pozwana jako pracodawca zastosowała w dniu wypłaty świadczenia socjalnego obowiązujące przepisy prawa w tym §10 rozporządzenia z dnia 16 lutego 2010 r. Pozwana jest podmiotem finansowanym ze środków publicznych, podlegającym zasadom dyscypliny budżetowej. Tym samym jakakolwiek wypłata środków musi mieć uzasadnienie w przepisach powszechnie obowiązującego prawa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód **G. C.** pełni służbę w Izbie Celnej w. W. jako starszy kontroler celny w Wydziale Przeznaczeń Celnych. Jest funkcjonariuszem mianowanym do służby stałej.

Dowód:

- Akt mianowania z dnia 1 sierpnia 2000 r. w aktach osobowych powoda.

W 2010 r. G. C. złożył wniosek do Dyrektora Izby Celnej w. W. o wypłatę świadczenia socjalnego – dopłaty do wypoczynku, przysługującego w 2010 r. Wydział (...) wyliczył kwotę przysługującego świadczenia na 976 złotych, mając na uwadze liczbę trzech osób uprawnionych i suma ta została wypłacona w dniu 26 marca 2010 r.

Dowód:

- potwierdzenie transakcji k. 10.

W dniu 30 grudnia 2010 r. i ponownie w dniu 10 kwietnia 2013 r. G. C. zwrócił się do Dyrektora Izby Celnej w. W. o uzupełnienie należnej kwoty dopłaty do wypoczynku za rok 2010 w wysokości 2484,10 zł.

Dowód:

- wnioski k. 4, 6.

Strona pozwana zapłaciła na rzecz G. C. kwotę 2484,10 złotych w dniu 28 czerwca 2013 r. i dodatkowo zapłacił odsetki ustawowe liczone od dnia 10 maja 2013 r. w kwocie 44,40 zł.

Bezsporne i dodatkowo

potwierdzenia transakcji k. 11, 12.

Powódka **E. B.** pełni służbę w Izbie Celnej w. W. jako Naczelnik Wydziału w Wydziale (...), w pełnym wymiarze czasu służby, od dnia 12 grudnia 1994 r. Jest funkcjonariuszem mianowanym do służby stałej.

Dowód:

- zaświadczenie k. 23.

W dniu 5 stycznia 2010 r. E. B. złożyła wniosek do Dyrektora Izby Celnej w. W. o wypłatę świadczenia socjalnego – dopłaty do wypoczynku. Wydział (...) wyliczył kwotę przysługującego świadczenia na 714 złotych i suma ta została wypłacona w dniu 21 kwietnia 2010 r.

Bezsporne i nadto dowód:

- wniosek k. 25 – 26;
- zaświadczenie k. 24.

W dniu 24 kwietnia 2013 r. i ponownie w dniu 7 czerwca 2013 r. E. B. zwróciła się do Dyrektora Izby Celnej w. W. o zapłatę kwoty w wysokości 1496,46 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia następnego po wypłacie do dnia zapłaty. Wskazała, że kwota ta stanowi różnicę pomiędzy kwotą świadczenia socjalnego wypłaconą w kwietniu 2010 r. a kwotą należną.

Dowód:

- wnioski k.18 i 21.

Pismem z dnia 14 sierpnia 2013 r. Izba Celną w. W. poinformowała E. B., że wniosek został złożony po upływie terminu przedawnienia i brak jest podstaw prawnych do realizacji tego wniosku.

Dowód:

- pismo k. 22.

Powód **T. B.** pełni służbę w Izbie Celnej w. W. na stanowisku eksperta Służby Celnej, starszego rachmistrza w Referacie Kontroli (...), w pełnym wymiarze czasu służby. Powód jest funkcjonariuszem celnym mianowanym do służby stałej.

Dowód:

- akt mianowania z dnia 1 lipca 2000 r. w aktach osobowych powoda.

W styczniu 2010 r. T. B. złożył wniosek do Dyrektora Izby Celnej w. W. o wypłatę świadczenia socjalnego – dopłaty do wypoczynku, przysługującego w 2010 r. Wykaz osób uprawnionych do otrzymania świadczenia socjalnego pozostawał zgodny z ewidencją kadrową. Wydział (...) wyliczył kwotę przysługującego świadczenia na 952 złotych i suma ta została wypłacona w 2010 r.

Bezsporne i nadto dowód:

- wniosek k. 33.

W dniu 19 kwietnia 2013 r. T. B. zwrócił się do Dyrektora Izby Celnej w. W. o uzupełnienie należnej kwoty dopłaty do wypoczynku za rok 2010 w wysokości 1995,28 zł. Wskazała między innymi, iż określona kwota stanowi różnicę pomiędzy kwotą świadczenia socjalnego wypłaconą w marcu 2010 r. a kwotą należną z tytułu świadczenia socjalnego, wynikającą z Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 maja 2000 r. w sprawie rodzaju i zakresu świadczeń socjalnych,

które mogą być przyznane funkcjonariuszom celnym i członkom ich rodzin. Z analogicznym wnioskiem powódka zwróciła się ponownie w dniu 5 czerwca 2013 r.

Dowód:

- wnioski k. 34, 35.

Pismem z dnia 13 sierpnia 2013 r. Izba Celna w. W. poinformowała T. B., że wniosek został złożony po upływie terminu przedawnienia i brak jest podstaw prawnych do realizacji tego wniosku.

Dowód:

- pismo k. 36.

Powódka **D. D.** pełni służbę w Izbie Celnej w. W. jako ekspert Służby Celnej, w pełnym wymiarze czasu służby, od dnia 25 listopada 1998 r. Jest funkcjonariuszem mianowanym do służby stałej.

Dowód:

- zaświadczenie k. 42.

W dniu 6 stycznia 2010 r. D. D. złożyła wniosek do Dyrektora Izby Celnej w. W. o wypłatę świadczenia socjalnego – dopłaty do wypoczynku. Wydział (...) wyliczył kwotę przysługującego świadczenia na 714 złotych i suma ta została wypłacona w dniu 26 marca 2010 r.

Bezsporne i nadto dowód:

- wniosek k. 43..

W dniu 10 kwietnia 2013 r. i ponownie w dniu 5 czerwca 2013 r. D. D. zwróciła się do Dyrektora Izby Celnej w. W. o zapłatę kwoty w wysokości 1496,46 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia następnego po wypłacie do dnia zapłaty. Wskazała, że kwota ta stanowi różnicę pomiędzy kwotą świadczenia socjalnego wypłaconą w kwietniu 2010 r. a kwotą należną.

Dowód:

- wnioski k. 44 i 45.

Pismem z dnia 23 sierpnia 2013 r. Izba Celna w. W. poinformowała D. D., że wniosek został złożony po upływie terminu przedawnienia i brak jest podstaw prawnych do realizacji tego wniosku.

Dowód:

- pismo k. 43.

Powód **M. B.** pełni służbę w Izbie Celnej w. W. na stanowisku eksperta Służby Celnej, w Wydziale (...), w pełnym wymiarze czasu służby. Powód jest funkcjonariuszem celnym mianowanym do służby stałej.

Dowód:

- wyznaczenie miejsca pełnienia służby z dnia 18 lipca 2012 r. w aktach osobowych powoda.

W dniu 2 lutego 2010 r. M. B. złożył wniosek do Dyrektora Izby Celnej w. W. o wypłatę świadczenia socjalnego – dopłaty do wypoczynku, przysługującego w 2010 r. Wykaz osób uprawnionych do otrzymania świadczenia socjalnego

pozostawał zgodny z ewidencją kadrową. Wydział (...)wyliczył kwotę przysługującego świadczenia na 476 złotych i suma ta została wypłacona w dniu 21 kwietnia 2010 r.

Bezsporne i nadto dowód:

- wniosek k. 55;
- zaświadczenie k. 56.

W dniu 6 czerwca 2013 r. M. B.zwrócił się do Dyrektora Izby Celnej w. W.o uzupełnienie należnej kwoty dopłaty do wypoczynku za rok 2010.

Pismem z dnia 23 sierpnia 2013 r. Izba Celna w. W.poinformowała M. B., że wniosek został złożony po upływie terminu przedawnienia i brak jest podstaw prawnych do realizacji tego wniosku.

Dowód:

- pismo k. 54.

Powód **S. F.**pełni służbę w Izbie Celnej w. W.jako młodszy ekspert Służby Celnej, w pełnym wymiarze czasu służby, od dnia 3 czerwca 1997 r. Jest funkcjonariuszem mianowanym do służby stałej.

Dowód:

- zaświadczenie k. 67.

W dniu 19 stycznia 2010 r. S. F.złożył wniosek do Dyrektora Izby Celnej w. W.o wypłatę świadczenia socjalnego – dopłaty do wypoczynku. Wydział (...)wyliczył kwotę przysługującego świadczenia na 952 złotych i suma ta została wypłacona w dniu 29 marca 2010 r.

Bezsporne i nadto dowód:

- wniosek k. 63.

W dniu 12 kwietnia 2013 r. i ponownie w dniu 5 czerwca 2013 r. S. F.zwrócił się do Dyrektora Izby Celnej w. W.o zapłatę kwoty w wysokości 1995,28 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia następnego po wypłacie do dnia zapłaty. Wskazała, że kwota ta stanowi różnicę pomiędzy kwotą świadczenia socjalnego wypłaconą w kwietniu 2010 r. a kwotą należną.

Dowód:

- wnioski k. 64 i 65.

Pismem z dnia 14 sierpnia 2013 r. Izba Celna w. W.poinformowała S. F., że wniosek został złożony po upływie terminu przedawnienia i brak jest podstaw prawnych do realizacji tego wniosku.

Dowód:

- pismo k. 66.

Powód **M. C.**pełni służbę w Izbie Celnej w. W.jako ekspert Służby Celnej, w pełnym wymiarze czasu służby, od dnia 10 grudnia 1998 r. Jest funkcjonariuszem mianowanym do służby stałej.

Dowód:

- zaświadczenie k. 81.

W dniu 15 stycznia 2010 r. M. C. złożył wniosek do Dyrektora Izby Celnej w. W.o wypłatę świadczenia socjalnego – dopłaty do wypoczynku. Wydział (...) wyliczył kwotę przysługującego świadczenia na 714 złotych i suma ta została wypłacona w dniu 21 kwietnia 2010 r.

Bezsporne i nadto dowód:

- wniosek k. 76;
- zaświadczenie k. 77.

W dniu 9 kwietnia 2013 r. i ponownie w dniu 7 czerwca 2013 r. M. C. zwrócił się do Dyrektora Izby Celnej w. W.o zapłatę kwoty w wysokości 1496,46 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia następnego po wypłacie do dnia zapłaty. Wskazała, że kwota ta stanowi różnicę pomiędzy kwotą świadczenia socjalnego wypłaconą w kwietniu 2010 r. a kwotą należną.

Dowód:

- wnioski k. 78 i 79.

Pismem z dnia 13 sierpnia 2013 r. Izba Celna w. W. poinformowała M. C., że wniosek został złożony po upływie terminu przedawnienia i brak jest podstaw prawnych do realizacji tego wniosku.

Dowód:

- pismo k. 80.

Powódka **D. B. (2)** pełni służbę w Izbie Celnej w. W. jako ekspert Służby Celnej, w Referacie Przeznaczeń Celnych. Jest funkcjonariuszem mianowanym do służby stałej.

Dowód:

- akt mianowania z dnia 21 września 2011 r. w aktach osobowych powódki.

W dniu 22 stycznia 2010 r. D. B. (2) złożyła wniosek do Dyrektora Izby Celnej w. W.o wypłatę świadczenia socjalnego – dopłaty do wypoczynku. Wydział (...) wyliczył kwotę przysługującego świadczenia na 238 złotych i suma ta została wypłacona w dniu 29 marca 2010 r.

Bezsporne i nadto dowód:

- wniosek k. 161.

W dniu 25 kwietnia 2013 r. i ponownie w dniu 5 czerwca 2013 r. D. B. (2) zwróciła się do Dyrektora Izby Celnej w. W.o zapłatę kwoty w wysokości 498,82 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia następnego po wypłacie do dnia zapłaty. Wskazała, że kwota ta stanowi różnicę pomiędzy kwotą świadczenia socjalnego wypłaconą w 2010 r. a kwotą należną.

Dowód:

- wnioski k. 159 - 160.

Pismem z dnia 13 sierpnia 2013 r. Izba Celna w. W. poinformowała D. B. (2), że wniosek został złożony po upływie terminu przedawnienia i brak jest podstaw prawnych do realizacji tego wniosku.

Dowód:

- pismo k. 158.

Powód **W. I.** pełni służbę w Izbie Celnej w. W. jako starszy ekspert Służby Celnej, w Referacie Przeznaczeń Celnych. Jest funkcjonariuszem mianowanym do służby stałej.

Dowód:

- akt mianowania z dnia 30 listopada 2009 r. w aktach osobowych powoda.

W dniu 22 stycznia 2010 r. W. I. złożył wniosek do Dyrektora Izby Celnej w. W. o wypłatę świadczenia socjalnego – dopłaty do wypoczynku. Wydział (...) wyliczył kwotę przysługującego świadczenia na 238 złotych i suma ta została wypłacona w dniu 29 marca 2010 r.

Bezsporne i nadto dowód:

- wniosek k. 178.

W dniu 25 kwietnia 2013 r. i ponownie w dniu 5 czerwca 2013 r. W. I. zwrócił się do Dyrektora Izby Celnej w. W. o zapłatę kwoty w wysokości 498,82 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia następnego po wypłacie do dnia zapłaty. Wskazała, że kwota ta stanowi różnicę pomiędzy kwotą świadczenia socjalnego wypłaconą w 2010 r. a kwotą należną.

Dowód:

- wnioski k. 176 - 177.

Pismem z dnia 13 sierpnia 2013 r. Izba Celną w. W. poinformowała W. I., że wniosek został złożony po upływie terminu przedawnienia i brak jest podstaw prawnych do realizacji tego wniosku.

Dowód:

- pismo k. 175.

Powódka **K. I.** pełni służbę w Izbie Celnej w. W. jako młodszy rachmistrz celny, w Wydziale (...). Jest funkcjonariuszem mianowanym do służby stałej.

Dowód:

- akt mianowania z dnia 1 lipca 2000 r. w aktach osobowych powódki.

W dniu 26 stycznia 2010 r. K. I. złożyła wniosek do Dyrektora Izby Celnej w. W. o wypłatę świadczenia socjalnego – dopłaty do wypoczynku. Wydział (...) wyliczył kwotę przysługującego świadczenia na 238 złotych i suma ta została wypłacona w dniu 29 marca 2010 r.

Bezsporne i nadto dowód:

- wniosek k. 187.

W dniu 24 kwietnia 2013 r. i ponownie w dniu 5 czerwca 2013 r. K. I. zwróciła się do Dyrektora Izby Celnej w. W. o zapłatę kwoty w wysokości 498,82 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia następnego po wypłacie do dnia zapłaty. Wskazała, że kwota ta stanowi różnicę pomiędzy kwotą świadczenia socjalnego wypłaconą w 2010 r. a kwotą należną.

Dowód:

- wnioski k. 185 - 186.

Pismem z dnia 13 sierpnia 2013 r. Izba Celna w. W.poinformowała K. I., że wniosek został złożony po upływie terminu przedawnienia i brak jest podstaw prawnych do realizacji tego wniosku.

Dowód:

- pismo k. 184.

Powódka **B. C. (1)**pełni służbę w Izbie Celnej w. W.jako ekspert Służby Celnej od 1 kwietnia 1993 r. Jest funkcjonariuszem mianowanym do służby stałej.

Dowód:

- zaświadczenie k. 122.

W dniu 18 stycznia 2010 r. B. C. (1)złożyła wniosek do Dyrektora Izby Celnej w. W.o wypłatę świadczenia socjalnego – dopłaty do wypoczynku. Wydział (...)wyliczył kwotę przysługującego świadczenia na 476 złotych i suma ta została wypłacona w dniu 17 czerwca 2010 r.

Bezsporne i nadto dowód:

- wniosek k. 54;
- zaświadczenie k. 121.

W dniu 10 kwietnia 2013 r. i ponownie w dniu 5 czerwca 2013 r. B. C. (1)zwróciła się do Dyrektora Izby Celnej w. W.o zapłatę kwoty w wysokości 997,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia następnego po wypłacie do dnia zapłaty. Wskazała, że kwota ta stanowi różnicę pomiędzy kwotą świadczenia socjalnego wypłaconą w 2010 r. a kwotą należną.

Dowód:

- wnioski k. 118 - 119.

Pismem z dnia 5 września 2013 r. Izba Celna w. W.poinformowała B. C. (1), że wniosek został złożony po upływie terminu przedawnienia i brak jest podstaw prawnych do realizacji tego wniosku.

Dowód:

- pismo k. 120.

Powód **Z. J. (2)**pełni służbę w Izbie Celnej w. W.jako kierownik zmiany w Oddziale Celnym Osobowym (...)w. W.. Jest funkcjonariuszem mianowanym do służby stałej.

Dowód:

- akt mianowania z dnia 30 listopada 2009 r. w aktach osobowych powoda.

W dniu 21 stycznia 2010 r. Z. J. (2)złożył wniosek do Dyrektora Izby Celnej w. W.o wypłatę świadczenia socjalnego – dopłaty do wypoczynku. Wydział (...)wyliczył kwotę przysługującego świadczenia na 476 złotych i suma ta została wypłacona w dniu 26 marca 2010 r.

Bezsporne i nadto dowód:

- wyliczenie k. 209.

W dniu 18 kwietnia 2013 r. i ponownie w dniu 7 czerwca 2013 r. Z. J. (2) zwrócił się do Dyrektora Izby Celnej w. W. o zapłatę kwoty w wysokości 997,64 zł.

Pismem z dnia 13 sierpnia 2013 r. Izba Celna w. W. poinformowała Z. J. (2), że wniosek został złożony po upływie terminu przedawnienia i brak jest podstaw prawnych do realizacji tego wniosku.

Dowód:

- pismo k. 129.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwa zasługują na uwzględnienie w przeważającej części.

W przedmiotowej sprawie całokształt ustaleń faktycznych ma bezsporny charakter. Strony są zgodne co do przebiegu poszczególnych zdarzeń istotnych dla rozstrzygnięcia, zaś zebrany materiał dowodowy ma jednoznaczny charakter. Z tych względów Sąd oparł się na wszystkich dokumentach przedłożonych przez strony w toku postępowania. Za wiarygodne uznano nadto wszelkie twierdzenia zawarte w pozwach dotyczące okoliczności faktycznych.

Spór pomiędzy stronami dotyczy kwestii natury prawnej.

W myśl art. 135 ust 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej, funkcjonariuszom i członkom ich rodzin mogą być przyznawane świadczenia socjalne. Wedle zaś art. 242 ustawy, przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 42 ustawy z dnia 24 lipca 1999 r. o Służbie Celnej zachowały moc do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 135 ust 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r.

Rada Ministrów wydała w dniu 16 lutego 2010 r. rozporządzenie w sprawie świadczeń socjalnych funkcjonariuszy celnych i członków ich rodzin i weszło ono w życie w dniu 20 marca 2010 r. Do tego dnia obowiązywało więc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 maja 2000 r. w sprawie rodzaju i zakresu świadczeń socjalnych, które mogą być przyznane funkcjonariuszom celnym i członkom ich rodzin.

Zgodnie z §1 ust 1 wspomnianego rozporządzenia, funkcjonariuszowi celnemu, który w związku z pełnieniem służby nabył w danym roku kalendarzowym prawo do urlopu wypoczynkowego oraz małżonkowi funkcjonariusza, dzieciom własnym, dzieciom małżonka, dzieciom przysposobionym i dzieciom przyjętym na wychowanie, spełniającym wymogi określone w dalszej części przepisu, przysługiwało, na pisemny wniosek funkcjonariusza, raz w roku kalendarzowym, świadczenie w postaci dopłaty do wypoczynku.

Wedle §1 ust 2 rozporządzenia dopłata do wypoczynku przysługiwała na każdą uprawnioną osobę w wysokości procentowej minimalnej stawki uposażenia zasadniczego według najniższej grupy uposażenia zasadniczego, obowiązującej w Służbie Celnej w dniu 1 stycznia roku kalendarzowego, w którym funkcjonariusz nabył prawo do urlopu wypoczynkowego, przy czym od 2001 r. stawka procentowa wynosiła 32,85%. Minimalna stawka uposażenia zasadniczego według najniższej grupy uposażenia zasadniczego obowiązująca w Służbie Celnej w dniu 1 stycznia 2010 r. wynosiła 1,197 kwoty bazowej określonej w ustawie budżetowej. Mnożnik kwoty bazowej wynoszący 1,197 kwoty bazowej przyjęto w załączniku nr 1 do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 21 kwietnia 2000 r. w sprawie stawek uposażenia zasadniczego w Służbie Celnej, wysokości oraz szczegółowych zasad przyznawania i wypłacania dodatków do uposażenia zasadniczego. Kwota bazowa dla funkcjonariuszy Służby Celnej została natomiast określona w art. 15 ust 1 pkt 2 lit B ustawy budżetowej na rok 2010 z dnia 22 stycznia 2010 r. na kwotę 1873,84 zł.

Zgodnie wiec z wyżej opisanymi unormowaniami obejmującymi przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 maja 2000 r., kwota dopłaty do wypoczynku na jednego członka rodziny funkcjonariusza celnego, przysługiwała w wysokości 736,82 zł ($1.197 \times 1873,84 \text{ zł} = 2242,99 \text{ zł}$. $2242,99 \text{ zł} \times 32,85 \% = 736,82\text{zł}$). Z uwagi na liczbę osób uprawnionych w odniesieniu do poszczególnych powodów, przysługiwały im świadczenia w wysokości:

G. C. – 3684,10 zł;

E. B. – 2210,46 zł;

T. B. – 2947,28 zł;

D. D. – 2210,46 zł;

M. B. – 1473,64 zł;

S. F. – 2947,28 zł;

M. C. – 2210,46 zł;

D. B. (2) – 736,82 zł;

W. I. – 736,82 zł;

K. I. – 736,82 zł;

B. C. (1) – 1473,64 zł;

Z. J. (2) - 1473,64 zł.

Tylko w odniesieniu do G. C. strona pozwana zapłaciła świadczenie w całości i uczyniono to w dwóch etapach. Najpierw w 2010 r. uregulowano kwotę 1190 zł, a pozostałą część zapłacono w dniu 28 czerwca 2010 r. wraz z odsetkami ustawowymi w kwocie 44,40 złotych. Pozostali powodowie domagają się kwot stanowiących różnicę pomiędzy wyżej określonymi świadczeniami, a dopłatami do wypoczynku wypłaconymi przez stronę pozwaną. Pracodawca zastosował bowiem regulacje rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 lutego 2010 r. W §2 ust 5 rozporządzenia przyjęto, że dopłata do wypoczynku przysługuje na każdą uprawnioną osobę w wysokości 0,127 kwoty bazowej określonej w ustawie budżetowej. Wedle zaś §10 rozporządzenia, do wniosków w sprawach o przyznanie świadczeń przysługujących w 2010 r., złożonych i nie rozpatrzonych przed dniem wejścia w życie tego rozporządzenia, stosowało się jego przepisy. Wszyscy powodowie złożyli wnioski o świadczenie socjalne w postaci dopłaty do wypoczynku w styczniu 2010 r., a zatem przed wejściem rozporządzenia w życie. Wnioski te zostały rozpoznane przez stronę pozwaną już po dniu 20 marca 2010 r. W efekcie przyznano powodom świadczenia w wysokości obliczonej według stawki po 238 zł na jedną uprawnioną osobę.

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2013 r. w sprawie o sygn. P 44/10 orzekł, iż §10 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 lutego 2010 r. w sprawie świadczeń socjalnych funkcjonariuszy celnych i członków ich rodzin jest niezgodny z art. 2 Konstytucji RP. W efekcie do wszystkich powodów miałby zastosowanie przepisy Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia z dnia 11 maja 2000 r. obowiązującego w dniu złożenia wniosków o dopłatę do wypoczynku.

Zdaniem Sądu błędne jest stanowisko strony pozwanej, iż moc wspomnianego wyroku Trybunału Konstytucyjnego jest prospektywna, to jest wyrok ten jest skuteczny od momentu opublikowania sentencji w Dzienniku Ustaw. W orzecznictwie sądów dominuje pogląd, iż orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, stwierdzające niezgodność danego przepisu z Konstytucją, mają skutek wsteczny. Niweczą określoną normę prawną od chwili jej wejścia w życie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 16 stycznia 2013 r. o sygn. akt III Aua 1079/13). Stanowisko to w

pełni przekonuje. Jeżeli bowiem dane uregulowanie prawne jest niezgodne z Konstytucją, to stan ten istnieje od momentu wejścia przepisu w życie. Przyjęcie, iż wyrok Trybunału Konstytucyjnego miałby wywierać skutek dopiero od momentu jego opublikowania w efekcie prowadziłoby – na gruncie świadczeń przysługujących pracownikom - do zaakceptowania sytuacji gdy wypłacano im należności w zaniżonej wysokości, opierającej się o przepis kolidujący z Ustawą Zasadniczą.

Strona pozwana w odniesieniu do E. B., T. B., D. D., M. B., S. F., M. C., D. B. (2), W. I., K. I., B. C. (1) i Z. J. (1) podniosła zarzut przedawnienia roszczeń objętych pozwami.

Wedle art. 165 ustawy o Służbie Celnej roszczenia z tytułu prawa do uposażenia i innych świadczeń oraz należności pieniężnych ulegają przedawnieniu z upływem trzech lat od dnia, w którym stały się wymagalne. Powodowie prawo do urlopu wypoczynkowego za 2010 r. nabywali w dniu 1 stycznia 2010 r. Wedle §1 ust 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 maja 2000 r. świadczenie socjalne w postaci dopłaty do wypoczynku przysługiwało na pisemny wniosek funkcjonariusza, raz w roku kalendarzowym. Żaden przepis nie określał terminu płatności tego świadczenia. Warunkiem nabycia prawa do powołanego świadczenia było nabycie urlopu wypoczynkowego oraz złożenie wniosku o dopłatę do wypoczynku. Pracodawca nie został natomiast związany żadnym terminem w dokonaniu zapłaty. Wskazany przepis sformułował natomiast zasadę, że świadczenie przysługuje raz w roku kalendarzowym. Wskazania wykładni funkcjonalnej prowadzą więc do wniosku, iż świadczenie powinno być uregulowane najpóźniej do końca danego roku kalendarzowego. W kolejnym roku powstaje bowiem uprawnienie uzyskania dopłaty za dalszy urlop wypoczynkowy. Skoro więc funkcjonariusz urlop wypoczynkowy może formalnie wykorzystać w ciągu całego roku kalendarzowego, to pracodawca również powinien mieć możliwość dokonać zapłaty świadczenia w analogicznym terminie, to jest do końca roku kalendarzowego. Z tych względów wymagalność świadczenia nie następowała z chwilą złożenia wniosku przez funkcjonariusza, lecz z końcem roku za który dopłata do wypoczynku się należała. Najpóźniej więc w dacie 31 grudnia 2010 r. roszczenia powodów stały się wymagalne. Do więc przedawnienia nie doszło. Przed 31 grudnia 2013 r. E. B., T. B., D. D., M. B., S. F., M. C., D. B. (2), W. I., K. I., B. C. (2) i Z. J. (1) zwrócili się bowiem do Dyrektora Izby Celnej o zapłatę pozostałej części świadczenia urlopowego. Również przed tą datą zostały złożone powództwa.

Dodatkowo, nawet w razie hipotetycznego przyjęcia, iż roszczenia stały się wymagalne z chwilą złożenia przez funkcjonariuszy wniosków o zapłatę świadczeń, w razie gdyby doszło do przedawnienia ich roszczeń, to i tak zdaniem Sądu podnoszony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia byłby sprzeczny z zasadami współżycia społecznego i z tego powodu nie może on wywierać skutku prawnego (art. 8 kp). Zachodzą bowiem szczególne okoliczności tego rodzaju, że uwzględnienie zarzutu przedawnienia byłoby niezgodne z regułami słuszności. Powodowie oczekiwali bowiem na rozstrzygnięcie Trybunału Konstytucyjnego i brak działań prawnych z ich strony nie był wynikiem opieszałości. Niezwłocznie po opublikowaniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2013 r. ponowili wnioski o wypłatę świadczeń w należytej wysokości i nie zwlekali nadmiernie ze złożeniem pozwów. Strona pozwana swoim działaniem przyczyniła się do powstania stanu niepewności prawnej, bowiem wnioski o wypłacenie świadczeń socjalnych rozpoznano kilka miesięcy po ich złożeniu, mimo iż istniała możliwość ich rozpatrzenia jeszcze w trakcie obowiązywania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 maja 2000 r.

Zgodnie zaś z art. 165 ust 4 ustawy o Służbie Celnej, w przypadku zwłoki w wypłacie uposażenia, innych świadczeń oraz należności pieniężnych funkcjonariuszowi przysługują odsetki ustawowe od dnia, w którym uposażenie, inne świadczenie lub należność stały się wymagalne.

Pracodawca, wskazując iż ewentualne odsetki ustawowe za zwłokę w zapłacie odsetek powinny należeć się od dnia 10 maja 2013 r., podniósł, iż działał w zaufaniu do ustawodawcy i stosował takie przepisy jakie obowiązywały w dniach przyznawania dopłat do wypoczynku za 2010 r. Nie można jednakże pominąć, iż powodowie są zatrudnieni przez jednostkę organizacyjną Skarbu Państwa. Jest oczywiste, że to nie Izba Celna w W. była autorem przepisu §10 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 lutego 2010 r. W istocie jednak Państwo z jednej strony, korzystając z uprawnień władczych, realizując uprawnienia władzy wykonawczej, uchwaliło niezgodną z Konstytucją normę prawną, umożliwiającą wypłatę zaniżonych należności. Z drugiej strony Skarb Państwa, będący osobą prawną

realizującą interes majątkowy tego samego Państwa, skorzystał majątkowo na powołanym, niezgodnym z Konstytucją przepisie. Środki finansowe jakimi dysponuje Izba Celna stanowią składnik majątku Skarbu Państwa. Omawiany niekonstytucyjny przepis został wprowadzony do porządku prawnego właśnie w interesie Skarbu Państwa. Trudno przyjąć więc, iż jednostka organizacyjna Skarbu Państwa, stosująca na niekorzyść pracowników niezgodną z Konstytucją normę prawną, miałyby nie działać w warunkach zawinienia. Wspomniana okoliczność również nakazuje uznać, że powodowie nie powinni ponosić ujemnych następstw cierpliwego oczekiwania na rozstrzygnięcie Trybunału Konstytucyjnego.

Z wcześniej zaprezentowanych rozważań wynika, iż pracodawca znajdował się w zwłoce od dnia 1 stycznia 2011 r. w dacie realizowania zaniżonych wypłat. Zwłoka w tym wypadku była efektem stosowania normy prawnej niezgodnej z Konstytucją. Jak już wspomniano, nie można uznać, aby jednostka organizacyjna Skarbu Państwa mogła skutecznie podnosić, iż nie znajdowała się w zwłoce przestrzegając niekonstytucyjnego przepisu uchwalonego przez Radę Ministrów.

Sąd zasądził więc odsetki ustawowe na rzecz powodów od daty 1 stycznia 2013 r. Z tych względów orzeczono jak w punktach II – XII wyroku.

Zwłoka w zapłacie świadczenia z tytułu dopłaty do wypoczynku względem G. C. trwała więc od 1 stycznia 2013 r. do 28 czerwca 2013 r. i dotyczyła kwoty 2494,10 złotych. Za cały okres odsetki ustawowe wyniosły więc 805,70 zł (907 dni przy stopie procentowej 13 %). Strona pozwana zapłaciła z tytułu odsetek 44,40 złotych. Na rzecz powoda należało więc zasądzić kwotę 761,30 złotych. Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

W dalszym zakresie powództwa (poza pozwem T. B., który wnosił o zasądzenie odsetek od dnia 1 stycznia 2011 r.) oddalono.

Sąd doszedł do przekonania, iż w odniesieniu do G. C. zachodzą szczególne okoliczności uzasadniające odstępnie od obciążania powoda kosztami procesu poniesionymi przez stronę pozwaną. Powód formułował przekonanie, iż odsetki ustawowe dochodzone pozwem powinny być wyliczone od dnia pierwszej niepełnej wypłaty świadczenia socjalnego. Stanowisko powoda nie jest całkowicie pozbawione racji i mimo faktu, iż Sąd tego twierdzenia nie podzielił, trzeba uznać, że G. C. mógł nabrać subiektywnie uzasadnionego przekonania o słuszności swojego żądania. W ocenie Sądu okoliczność ta uprawnia do zastosowania unormowania z art. 102 kpc.

Zgodnie z art. 477² k.p.c. zasądzając należność pracownika, sąd z urzędu nadaje wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika. Z tego powodu orzeczono jak w punkcie XV części dyspozytywnej wyroku.

ZARZĄDZENIE

- 1) odnotować,
- 2) odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi strony pozwanej;
- 3) kal. 14 dni